

HARLEQUIN®

Kingitused

EKSTRA

AMY ANDREWS
NAUDINGUJAHT

Amy Andrews
THE DEVIL AND THE DEEP
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Amy Andrews

© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10263813
ISBN 978-9949-25-451-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

PROLOOG

Leedi Mary Bingham ei olnud oma kahekümne eluaasta jooksul veel näinud sellist mehelikkuse kehastust, kui ta sirutas käe oma ootamatule päästjale, et too ta pardale aitaks. Piraat või mitte, Vasco Ramireze võimas maskuliinsus kirvendas igas Mary keharakus. Lisaks puudutasid tema läbitungivad sinised silmad – täpselt sama sooja troopilise vee värvi, mis vastu riffe paiskus ja mida mees pidi kuulujutu järgi tundma nagu oma viit sõrme – Marys kohta, millest tal siiani aimugi polnud.

Kohta, mille olemasolu ta enam kunagi eitada ei saa.

Mary oletas, et kui ta peaks minestama, siis oleks selleks praegu kõige parem aeg. Aga ta ei minestanud. Tegelikult oli see komme talle alati tüütu tundunud ja ta ei lasknud oma põlvedel vähimalgi määral väriseda. Mary ei imetlenud naisi, kes kannatasid nutuhoogude all ja vajasisid iga kahe sekundi järel lõhnasoola – nagu tema tädi.

Tal jäi hing kinni, kui mustade ripsmetega ümbritsetud uskuamatult ilusate silmade pilk liikus allapoole, et avalikult uurida tema keha iga tolli. Kui see taas neiu näole pöördus, polnud mingit kahtlust, et talle meeldis see, mida ta nägi. Mehe põial silitas kergelt Mary käsivart ja naine tundis seda puudutust sügaval äsja ärganud kohas.

Vaadates pronksikarva jooni mehe eksootilises näos, teadis Mary, et ta peaks kartma, sest kas ta polnud äsja just vihma käest räästa alla sattunud?

Millegipärast ta ei kartnud.

Isegi mitte siis, kui mehe pilk langes veenile, mis Mary kaela piimvalgel nahal kiirelt tuksus. Või madalamale, kus tema rinnad pinguldusid abistava korseti sees. Mehe laisk pilk Mary erutusest tõusval rinnapartiil ei põhjustanud hirmu ka siis, kui see, mida see põhjustas, oli juba ise hirmu põhjuseks.

Mary piiskopist onu oleks meest kuradi käsilaseks nimetanud. Meheks, kes kergeusklikud daamid patu äärele meelitab, kuid imelikul kombel polnud Maryl iial varem olnud nii tugevat soovi pattu teha. Mõte oli meelierutav ja ta ahmis õhku, häiritud sellest, et too mereröövel pärast nii lühikest kohtumist temas säärast jahmatust tekitas.

Lõppude lõpuks, kas polnud kõik piraadid ühe vitsaga löödud?

Mary vaatas mehe häbematu põidla paitust. „Te võtate oma käe kobe ära,“ ütles ta toonil, mis vastuväiteid ei sallinud.

Ramireze naeratus sisaldas üheksat osa sarmi ja üht osa häbematumust, kui ta aeglaselt – väga aeglaselt – lõpetas teadvustamata paituse.

„Nagu soovite,“ pomises ta, kummardus kergelt neiu käe kohale, sõrmed liikumas mööda Mary õrnu sinakaid veene, sosistas tema habraste randmeluude ja sileda peopesa kohal, kui viimaks käe vabaks laskis.

Leedi Mary neelatas, kui aktsendiga inglise keel libises sametise pehmusega üle tema juba niigi tundliku naha. „Ma nõuan, et mind otsekobe mu onu juurde tagasi viidaks.“

Vasco imetles neiu südikust. Tema teada oli tütarlaps vaevu teismeeast välja jõudnud ja julges talle otse silma vaadata, kuid mees haistis tema hirmu nii, nagu seda oskavad vaid ulgumerel sadu ründeretki üle elanud vanad merekarud.

Jumal ükski teadis, mis neiuga Juan Del Toro ja tema kaabakate käes kabe päeva jooksul juhtunud oli, aga miski ütles talle, et see ärabellitatud Inglise leedi oskab enda eest hästi seista.

Ja neitsite eest maksti orjaturul kallimat hinda.

„Nagu soovite,“ pomises ta uuesti.

Mary vaatas Vascot silmi kiissitades, nii kerge alistumine tekitas temas kahtlusi: „Kas te tunnete mu onu? Kas te teate, kes ma olen?“

Mees naeratas. „Olete leedi Mary Bingham. Piiskop saatis mind... teid päästma.“

Esimest korda kabe päeva jooksul taipas Mary, et viimaks lõpeb see luupainaja, mis oli alanud 48 tundi tagasi tema röövimisega dokkide juures, ja ta peaaegu vajus kokku niisketele põrandalaudadele mehe jalge ette. Mary oli kuulnud, kuidas tema endised röövijad rääkisid orjaturgudest ja oli seetõttu hirmust meeletu.

Paraku polnud piraadi – olgugi, et onu saadetud – jalge ette langemine hästi kasvatatud noorele daamile kohane. „Täna teid,“ vastas ta viisakalt. „Ma olen teie kiire tegutsemise eest väga tänulik. Juan Del Toro mehed ei tea, kuidas daame kohelda.“

„Ärge veel tänage mind, leedi Bingham,“ naeratas Vasco karmide huultega. „Plymouthini on pikk tee ja selle lõpuks ei pruugi minu mehed enam hoolida, kas te olete leedi või lihtsalt naine.“

Mary kergitas kõrgilt kulme, lootes, et see varjab tema äkitselt kiiremaks muutunud pulssi. „Ja kas teie lubaksite sellist pahatahtlikku käitumist oma meeskonnas?“

Vasco välgutab oma kõige võluvamat naeratust, tema tumedad sassis juuksed andsid talle deemonliku ilme. „Oma meeskonnas? Muidugi mitte, leedi Bingham. Küll aga naudivad kaptenid teatud privileege...“

Stella Mills ohkas, kui arvutis dokumendi sulges ja end uljaspäisest 16. sajandist igapäevaelu reaalsusse tagasi tiris. Ta võis lõputult lugeda sõnu, mis temast eelmisel aastal pingutamata välja olid voolanud ja ta üleöö kuulsaks teinud, kuid see ei muutnud fakti – üks raamat ei tee kedagi kirjanikuks.

Ühe raamatuga ei tee karjääri.

Olenemata sellest, kui palju kirjastusi tahtsid oksjonil „Naudingujahti“, kui mitmes bestsellerite nimekirjas see oli või kui palju fännikirju Stella oli saanud või mis summasid konkureerivad filmikompaniid talle filmi õiguste eest pakkunud olid.

Olenemata sellest, kui pööraseks romantikamaailm oli muutunud Vasco Ramireze järele.

Nad tahtsid rohkem.

Ja kirjastaja samuti.

Stella jõllitas vilkuvat kursorit enda ees oleval tühjal lehel. Sedasama vilkuvat kursorit, mida ta oli juba aasta otsa jõllitanud.

Oh, jumal. „Ma olen ühe hiti ime,“ oigas ta, kui pea klaviatuurile kukutas.

Stella enesehaletsushoo katkestas koputus uksele ja ta tõstis pea. Ekraanilt vaatas vastu mitu täherida, kui uuesti koputati. Ta krimpsutas nägu – näis, et tema saatuseks on kirjutada vaid arusaamatut rämpsü.

Veel üks koputus, visam kui eelmine, nõudis Stella tähelepanu. „Tulen,“ hüüdis ta, kui tegi seda, mida iga päev viimase aasta jooksul oli teinud – kustutas kirjutatu.

Seejärel kiirustas ta uksele ja haaras lingist, kui neljandat koputust kuulis. „Olgu-olgu, pea nüüd hoogu,“ ütles ta, kui selle neetud asja lahti tõmbas.

Läbitungivad sinised silmad, täpselt sama sooja troopilise vee värvi, mis vastu riffe paiskus ja mida Stella teadmise järgi mees tundis kui oma viit sõrme, tervitasid teda. Ta pilgutas silmi: „Rick?“

„Stel,“ pomises mees ja naaldus ette, et suudelda teda vaheldumisi mõlemale põsele, hingates sisse tuttavat kookoselõhna.

Naine sulges korraks silmad, laskis meretuulte ja ookeani-soola lõhnal tungida oma meeltesse nagu alati, kui Riccardo Granville läheduses oli. Kui ta silmad uuesti lahti tegi, oli Rick eemale tõmbunud ja tema selja tagant ilmus nähtavale Stella ema, kelle silmad olid punased ja kes näris alumist huult.

Ema elas Londonis ja Rick pidas ookeani oma koduks. Miks nad siin on? Cornwallis. Koos?

Stella kortsutas kulmu, kui sünge eelaimus suuremaks kasvas.

„Mis toimub?“ küsis ta, vaadates ühelt teiselt, pulss kõrvus mühisemas nagu märatsev kosk. Ema astus lähemale ja kallistas teda. „Kullake,“ pomises ta, „asi on Nathanis.“

Stella pilgutas silmi. Tema isas?

Ta vaatas üle ema õla Ricki poole, kelle nägu oli sünge. „Rick?“ küsis ta, otsides mingit – ükskõik millist – sädet, mis päästaks ta kuristiku äärelt, kus ta püüdis tasakaalu säilitada.

Rick vaatas naist, keda ta oli peaaegu kogu oma kolmekümne eluaasta jooksul tundnud, ja vangutas kurvalt pead. „Mul on väga kahju.“